

2. Методика преподавания в данной школе отличается от классической, имеет искажение по основам фундаментальных предметов таких, как живопись рисунок композиция.

3. Для более качественного процесса преподавания необходимо внедрить фундаментальные знания законов композиции, законов колористического построения картин.

Перспективы дальнейших разработок. В дальнейшем кафедра «Живописи» ХГАДИ предполагает углубленное и конкретное изучение педагогических методов преподавания учебно-подготовительного центра Син Чэнь (Китай). Планируется разработка методического пособия для структуризации образовательного процесса в данном центре. Таким образом будет осуществляться обмен педагогическим опытом.

Список литературы:

1. Бойко А. Конкурентоспроможність освіти як показник її ефективності та якості // Вища освіта України. – 2008. – № 3. – С. 16-22.

2. Демиденко О.І. Аналіз методики викладання дисципліни «Академічний живопис» для студентів спеціальності «дизайн» у технічних університетах // Вісник Харківської державної академії дизайну і мистецтв. – 2011. – № 2. – С. 103-106.

3. Павленкович О.Б. Инновационные технологии в формировании профессиональных качеств художника-педагога // Педагогическое образование и наука. – 2008. – № 1. – С. 74-79.

4. Романовский О.Г. Якість підготовки фахівців і формування національної еліти як проблеми філософії освіти // Теорія і практика управління соціальними системами. – 2009. – №1. – С. 3-8.

5. Скубашевська О. Моніторинг якості освіти: поняття та реальність здійснення // Вища освіта України. – 2008. – № 3. – С. 37-42.

Годзь Н.Б.

ЕКОЛОГІЧНА ФУТУРОЛОГІЯ ЯК МОДЕЛЬ МАЙБУТНІХ КОЕВОЛЮЦІЙНИХ ШЛЯХІВ У ВІДНОСИНАХ ЛЮДИНА- ТЕХНІКА-ПРИРОДА

Постановка проблеми: Аналіз текстів навіть часів античності нам дозволяє побачити, що проблема негативної дії людини на довко-

лише середовище почала обговорюватися ще в ті часи. Але причини та наслідки антропо-технічної дії на природу мали певне еволюційнування, якому слід приділяти більше уваги.

Зв'язок з важливими завданнями: тема, над якою ми продовжуємо працювати, певним чином стосується як локальних, так й глобальних проблем людства та шляхів виходу з кризової ситуації. Екологія все більше постає складною, багатофункціональною, мегадисципліною, яка й сама у свою чергу на сьогодні потребує допомоги у визначенні шляхів її розвитку та пропорційного використання на практиці.

Аналіз останніх публікацій: Слід відзначити, що природоохоронна тематика є досить поширеною у сучасних дослідженнях, й навіть у такому контексті, як філософський погляд на це питання [3, с. 5 - 194], ми також присвятили певну низку публікацій [1], [2], також, позитивним фактором тут є те, що не забувають писати й про екосистеми як окремий напрям [4], й навіть пропонують досліджувати таку ланку, як екофілософія [5].

Основна мета статті: підкреслити значення саме екологічної футурології, основними положеннями та засобами якої, як нам здається доцільніше керуватися у прогностичних дослідженнях та моделюванні процесів у майбутньому, бо проблема лімітування, вичерпності природних ресурсів та утилізації відходів ніяк поки не отримує дієвих вирішень.

Виклад основного матеріалу: як показують наші дослідження [1], [2], сучасне розуміння предмету екології, її мети та завдань отримало не тільки широку низку нових концепцій та ідей, але й внаслідок широкого практичного межпредметного використання як негативну рису получило ознаку викривленого розуміння її можливостей та застосування. Екологія уперше виникла у межах природничих наук, й існувала у царині біології та зоології. Поступово продвигаючися у дослідженнях вона увібрала у себе й інші природничі науки та почала вивчати не тільки види, ареали їх існування, але й екологічні ніші, травні ланцюги, зв'язок з кліматом та впливом його й людини на природний тваринно-рослинний світ. В екології знайшлося місце й геологічним дослідженням, й дослідженням антропогенного впливу на довкілля, й впливу технологій (й що цікаво — вивченню еволюціонування впливу з розвитком технологій). Але проблемою постало те, що розуміння наслідків діяльності людини не співпало з потребою розвитку концепцій утилізації та розвертання програм комунікації на внутрідержавному та міждержавних рівнях з цього питання. З точки зору філософії, гло-

бального та нового погляду так й не створено. Існування програм носить або утопічний, або демагогічний характер у більшості випадків. Питання розуміння дійсних потреб людства недостатньо, як на наш погляд висвітлюється саме на філософському рівні. Тотальна самота індивідів, навіть у розвинених спільнотах продовжує формувати або “Людину натовпу” з відповідними нивельованими потребами, або маргіналів, у яких взагалі поняття суспільної дії на користь спільного прогресу відсутнє. Панує нищівна думка, що суспільство підготовлене до вирішення екологічних проблем, й не враховується, що практично для питання збереження довкілля навіть у розвинених країн засобів матеріального та людського гатунку недостатньо. Пригнічує позиція вирішення екологічних проблем за рахунок бідних країн. Тому, як на нашу думку, система квот та їх “викупу” у відсталіх країн лише розбещує багаті країни. У індивідів панує ілюзія, що існують служби, які завжди прийдуть на порятунок, а насправді, з сучасними проблемами такого гатунку не може впоратися навіть коаліція багатих країн.

Питання подальшого розвитку країн дуже залежать від впливу ідеологічних систем, які панують у країнах, які ці моделі створюють. Сворюючи ідеальні утопії, навіть притримуючися концепції стійкого (сталого) розвитку продовжують розвивати концепцію стимулювання та лімітування потреб. Досі, на нашу думку, не проаналізовано питання а який дійсно справжній шлях повино вибирати людство? Мотивація людини середньовіччя, чи початку Нового часу має не тільки спільне з сучасним людством, але й відмінне. Розвиваючися та отримуючи знання та технології, відповідно ми не тільки отримуємо щось нове, додаткове. Але й невпинно втрачаємо, на разі, втрачаємо й шанси для життя у майбутньому.

Висновки з дослідження і перспективи подальших розробок. Отже, мета екологічної футурології визначення ознак та та орієнтирів подальшого руху людства, його потреб та відповідно, розробки технологій.

Список літератури:

1. Годзь Н.Б. Перспективы исследования экологической футурологии: про иллюзию и предвидение как человеческие способности / Н.Б. Годзь // Вісник національного технічного університету “ХП” ; Серія “Актуальні проблеми розвитку українського суспільства – № 40 (1212) 2016 –97 с. ,С. 68 – 71.

2. Годзь Н.Б. Философия и функции научной критики: между проблемами сегодняшнего и задачами будущего. / Н.Б. Годзь // Філософія в сучасному світі: Матеріали міського міжвузівського науково-практичного семінару, 20 - 21 листопада 2014 р/ .Ред. кол. О.Г. Романовський, О.О. Дольська, А.В. Кіпенський [та ін.] – Харків : «Точка». – 2014. – 155 с.- Укр.. та рос. мовами, С. 57-59.

3. Chappell T.D.J. The philosophy of environment / T.D.J. Chappell - Edinburg: Edinburg University Press, 1997 – 194 p.

4. Costanza R. Ecosystem Health: new goals for environmental management / R. Constanza, B.G. Norton, B.D. Haskell. – Washington, D.S. : Island Press, 1992. – 435 p.

5. Hull Z. Ecofilosofia w Problemach Ekorozwoju / Z. Hull // Problemy Ekorozwoju: studia filozoficzno-sozologichne. - 2011.- Т.6, №1. S. 7-10.

*Грищенко Ю.В.
м. Київ, Україна*

НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНА ШКОЛА АКАДЕМІКА І.А. ЗЯЗЮНА У КОНТЕКСТІ РЕФОРМУВАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Сучасні євроінтеграційні і глобалізаційні процеси, які відбуваються в українському і світовому освітньому просторі, зумовлюють необхідність збереження фундаментальних засад наукових шкіл в Україні, що визначають пріоритетні напрями наукових пошуків талановитої молоді. Академік І.А. Зязюн зауважував на необхідності формування професійно-педагогічного співтовариства, носія принципово нової освітньої культури, яка фіксується на рівні міжнародних документів про освіту й культуру, що проголошують спільність таких принципів діяльності в сфері освіти, як гуманізація, демократизація, толерантність, неперервність та ін.; виробленні культурної, концептуальної, технологічної множинності підходів до вирішення проблем освіти, що вимагає професійно-особистісного самовизначення і соціальної відповідальності за свій вибір [3, с. 26].

Підтвердженням цьому слугує власне наукова, педагогічна спадщина Івана Андрійовича Зязюна, яка є невичерпним джерелом вивчення стратегічно важливих і актуальних питань, які є актуальними для сучасної освітньої теорії і практики. Розроблена ним теорія педа-